

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/280/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613226179
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Sopková Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7613226179.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu M. J. O. s.r.o., S., M. XX, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného AK JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. Bratislava, Pribinova 25, proti žalovaným: 1/ U. I., nar. XX.X.XXXX, t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou pre konanie D. I., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXX/XXX, O. a 2/ W. D. rod. I., nar. XX.X.XXXX, bytom Za B. XXX/X, O., za účastní vedľajšieho účastníka L. združenie A. OCN. PRÁV O., zast. T. L. T. firm, JUDr. Bohdan Jakubis - advokát, Dobrovičova 13, S., o zaplatenie sumy 453,44 Eur s prísl., o späťvzatí návrhu po rozhodnutí Okresného súdu Spišská Nová Ves rozsudkom z 23. februára 2015 č. k. 8C/24/2014-64 a o odvolaní žalobcu proti predmetnému rozsudku

rozhodol:

Pripúšťa späťvzatie návrhu na začatie konania, zrušuje rozsudok súdu prvého stupňa a konanie z a s t a v u j e.

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných v 1. a 2. rade trovy konania vo výške 143,56 Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 23. februára 2015 č. k. 8C/24/2014-64 žalobu zamietol.

V ďalšom výroku žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných v 1. a 2. rade trovy konania vo výške 95,24 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa preukázané, že medzi účastníkmi konania bola dňa 3.11.2008 uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Vedľajší účastník vystupujúci na strane žalovaných 1, 2 uplatnil námietku premlčania žalobcovho nároku. V danej veci platí všeobecná 3- ročná premlčacia doba, ktorá začala plynúť odo dňa, keď žalobca mohol právo vykonať po prvý krát. Dokazovaním bolo preukázané, že zo strany žalobcu došlo k zosplatneniu celej jeho pohľadávku ku dňu 28.7.2009. Prvý krát sa teda mohol domáhať jeho zaplatenia žalovanými 1,2 už od 29.7.2009. Návrh na začatie konania bol zo strany žalobcu podaný dňa 15.8.2013 t.j. po uplynutí premlčacej doby.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov konania, ktorú si riadne a včas uplatnil. Pri vyčíslení

základnej sadzby tarifnej odmeny súd vychádzal z hodnoty sporu, t.j. sumy 453,44 Eur. Túto znížil v zmysle § 13 ods. 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o 50 %, pretože vedľajší účastník vykonal spoločné úkony pri zastupovaní oboch žalovaných. Trovy boli priznané vo vzťahu k oboj žalovaným za 4 úkony (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie) á 15,77 Eur, t.j. 63,08 Eur + 4x režijný paušál 8,04 Eur, t.j. spolu 95,24 Eur. Neúspešnému žalobcovi a úspešným žalovaným 1,2, ktorí si náhradu trov konania neuplatnili, súd prvého stupňa náhradu nepriznal.

Podaním z 23. februára 2015, doručeným súdu prvého stupňa 26. februára 2015, žalobca súdu oznámil, že svoj návrh na začatie konania berie v celom rozsahu späť a konanie navrhuje zastaviť. Náhradu trov konania žalobca neuplatnil.

Podaním z 24. marca 2015, doručeným súdu prvého stupňa 27. marca 2015, žalobca napadol odvolaním výrok rozhodnutia o priznaní trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. Poukázal na to, že v náhrada trov v sporovom konaní sa spravuje primárne zásadou úspechu (z ktorej pri posúdení vychádzal aj súd). Z hľadiska výsledku konania vedľajší účastník nemá vo vzťahu k úspechu či neúspechu v tomto konaní žiadny vzťah (z právneho predpisu nevyplýva žiadny spôsob usporiadania vzťahov medzi navrhovateľom alebo odporcom a vedľajším účastníkom), a teda z rozhodnutia o veci samej mu neplynie žiadne právo či nárok ani nie je a nebol povinným na plnenie spoločne s odporcom. Ustanovenie § 9 ods. 4 O.s.p. prvá veta (zrejme ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p., poznámka odvolacieho súdu) neznamená vytvorenie „ďalšieho plnohodnotného“ účastníka v konaní, ale predstavuje len právny rámec postavenia vedľajšieho účastníka z hľadiska dôvodu, pre ktorý tento do konania vstupuje. To je účel priznania procesných práv vedľajšiemu účastníkovi. Nie je preto možné aplikovať zásadu úspechu v tomto konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania na vedľajšieho účastníka, lebo ten vo veci samej úspech alebo neúspech v tomto konaní nemal. Úspechom sa rozumie síce úspech v konaní, ktorý však reálne spočíva v potvrdení alebo zmene „hmotnoprávneho“ postavenia (uloženie povinnosti plniť alebo zamietnutie návrhu, či v prípade konštitutívnych rozsudkov ich založenie či potvrdenie jestvujúceho stavu). Postavenie vedľajšieho účastníka sa rozhodnutím vo veci samej logicky nezmenilo (v prípade vyhovena návrhu vo veci samej by nebol povinný na plnenie a preto aplikácia ust. § 142 ods. 1 O.s.p. je v tomto prípade vylúčená).

Žalobca napáda rozhodnutie súdu prvého stupňa aj z dôvodu, že toto neobsahuje žiadne zdôvodnenie účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Pre nespornosť podotýka, že týmto nenapáda otázku samotného právneho zastúpenia ako takého (v zmysle zásady, že každý sa môže dať zastupovať advokátom), ale účelnosť nákladov na toto zastúpenie a nepreskúmateľnosť aplikácie zákonného ustanovenia, na základe ktorého súd rozhodol o povinnosti k náhrade trov konania. Otázka účelnosti vstupu vedľajšieho účastníka je odlišná od účelnosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Ten má svoj predmet činnosti vykonávať sám.

Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. (Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica z 25. apríla 2012, sp. zn. 17Co/91/2012). Trovy právneho zastúpenia by pritom mali predstavovať náhradu odmeny za právnu pomoc pri predložení podania, ktoré svojím obsahom je šablónovitým opakovaním podaní predkladaných v nespočetnom množstve prípadov. Vedľajší účastník na strane žalovaných sa deklaruje ako subjekt na ochranu spotrebiteľa a preto mu právna úprava priznáva osobitné postavenie spomedzi subjektov rovnakej právnej formy. Ak už raz zákonodarca priznal nejakému subjektu určité osobitné postavenie (viď § 25 zákona č. 250/2007 Z. z.) aj vo vzťahu k súdnemu konaniu, potom vychádzal z logického predpokladu, že tento subjekt bude odborne, personálne a materiálne pripravený na vykonávanie svojej činnosti. V opačnom prípade by bolo minimálne nelogické, aby osobitné postavenie sa priznávalo subjektu, ktorý nie je schopný a spôsobilý realizovať svoju činnosť. Predloženie podania vedľajším účastníkom je zhodné, ako predkladá v iných veciach. Teda ich môže, vzhľadom na svoje osobitné postavenie a odborné zameranie, predkladať sám.

V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 5/2013, ktoré sa týka priamo účelnosti náhrady trov konania právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka: Za týchto okolností dovolací súd dospel k záveru, že sudy správne poukazovali na skutočnosť, že v preskúmvanej veci ide o rutinnú záležitosť, ktorá je zvládnuteľná prostredníctvom administratívy vedľajšieho účastníka, a na ktorú nebola potrebná odborná pomoc zvoleného advokáta. Nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi konania je riadne odôvodnené ich nadbytočnosťou a teda aj ich neúčelnosťou. Trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu tej-ktorej veci a jej individualizáciu na súdoch v Slovenskej republike nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. Ak súd neprizná náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, keď dospeje k záveru, že trovy nevynaložil účelne, nejde o porušenie práva na právnu pomoc. Vedľajší účastník sa preto mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré vynaložil v tejto súvislosti, nemožno považovať za trovy účelné.

Združenie - vedľajší účastník v tomto prípade namiesto toho, aby zastupovalo spotrebiteľa, aby vystupovalo prostredníctvom svojich „odborne vyškolených“ zamestnancov a členov, vstupuje do konania vždy už zastúpené právnym zástupcom, a to pravidelne vo všetkých konaniach a bez výnimky. Takéto združenia vstupujú do konania vždy zastúpené právnym zástupcom, aj keď o obsahu konania nemajú žiadnu predstavu. V tomto prípade vedľajší účastník svojím postupom jednoznačne splnil uvedený „štandardný“ postup týchto združení. Procesná úprava teda v tomto prípade nebola využitá k účelu, pre ktorú bola prijatá.

Podľa názoru žalobcu odôvodnené právne zastupovanie môže byť na mieste len v mimoriadne obtiažnych právnych veciach. V opačnom prípade (kam patrí aj zastupovanie šablónovitým spôsobom a predkladanie formulárových podaní) ide o zneužívanie zákona, pretože samotné združenie nie je zamerané na vykonávanie svojej činnosti, ale je len prostriedkom generovania trov právneho zastúpenia. Preto tvrdí, že rozhodnutie o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka je nedôvodné a nezákonné.

Súd nezákonne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov aj preto, že tento subjekt ani nemá procesné postavenie vedľajšieho účastníka. S účinnosťou od 01.01.2015 pre každý takýto subjekt je stanovená povinnosť (zákon č. 353/2014 Z.z.) predložiť súhlas toho, na strane koho má vystupovať, inak sa na takýto subjekt neprihliada. Vedľajší účastník uvedené nesplnil, tak ako v iných prípadoch vstúpil do konania spôsobom, kedy o žalovanom má informácie získané od súdu (nehovoriac o tom, že žalovaný ani nevie, kto vedľajší účastník na jeho strane vôbec je). Procesný úspech žalovaného nezávisel od intervencie vedľajšieho účastníka. Súd skúma zmluvy o spotrebiteľskom úvere z hľadiska neprijateľných podmienok, obligatórnych náležitostí a premlčania a pod. ex offo. Ak už samotný vstup do tohto konania nemožno považovať za nevyhnutý z pohľadu výsledku konania, potom za účelné nemožno považovať ani nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Skutočnosť, že združenia vstupujú do konaní automaticky právne zastúpené a namietajú skutočnosť súdu známe. resp. ktorými sa súd zaoberá ex offo, nemožno považovať za účelne vzniknuté trovy právneho zastúpenia.

Na základe vyššie uvedeného žalobca tvrdí, že napadnutý výrok je nezákonný a preto v súlade s § 205 ods. 2 písm. a) ku § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. d) a písm. f) O.s.p. navrhuje, aby odvolací súd napadnutý výrok zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi neprizná náhradu trov právneho zastúpenia.

Žalovaní boli súdom vyzvaní na oznámenie, či so späťvzatím návrhu a so zastavením konania súhlasia, prípadne, aby oznámili, z akých vážnych dôvodov so späťvzatím nesúhlasia. Zároveň boli poučení o následkoch prípadnej pasivity, t.j. že ak v stanovenej lehote svoje stanovisko súdu neoznámia, bude sa predpokladať, že voči späťvzatiu nemajú výhrady.

Žalovaní ostali v konaní napriek výzve súdu nečinní.

Vedľajší účastník na strane žalovaných podaním z 25. mája 2015 podal vyjadrenie k späťvzatiu s tým, že súhlasí so späťvzatím návrhu. Nakoľko však žalobca zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, nezbavuje ho to povinnosti nahradiť druhej strane trovy konania podľa § 146 ods. 2 O.s.p. Súdna prax vyslovila názor, že ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 druhá veta, z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania. Na základe uvedeného vedľajší účastník prostredníctvom právneho zástupcu navrhuje, aby súd konanie zastavil a zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 194,76 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDL Bohdana Jakubisa, vedený v Tatra banke, a.s., č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Trovy právneho zastúpenia pri žalovanom v 1. rade vedľajší účastník vyčíslil v zmysle § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z.: 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. vyjadrenie vo veci samej 3. vyjadrenie k späťvzatiu á 31,54 Eur, 3x režijný paušál á 8,39 Eur, trovy právneho zastúpenia vo výške 119,79 Eur. Trovy právneho zastúpenia pri žalovanom v 2. rade vedľajší účastník vyčíslil zníženú o 50% v zmysle § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z.: 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. vyjadrenie vo veci samej 3. vyjadrenie k späťvzatiu á 16,60 Eur, 3x režijný paušál po 8,39 Eur, t.j. trovy právneho zastúpenia 74,97 Eur. Spolu trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu vo výške 194,76 Eur.

Vedľajší účastník poukázal aj na judikatúru, podľa ktorej „Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred sudom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Neúčelným nie je ani úkon označený ako vyjadrenie k späťvzatiu žaloby (uznesenie Krajského súdu Prešov z 28. marca 2012, sp. zn. 7Co/34/2012). „Trovy právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci, bol zastúpený advokátom.“ (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie bulletinu slovenskej advokácie

1997, str. 53)

Podľa ustanovenia § 208 O.s.p., ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Nakoľko žalovaní neoznámili súdu, že by mali vážne dôvody k nesúhlasu so späťvzatím žaloby, postupoval odvolací súd podľa citovaného ustanovenia, teda pripustil späťvzatie žaloby, zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastavil.

O trovách celého konania bolo odvolacím súdom rozhodnuté podľa § 146 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p.

Písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 16. októbra 2014 oznámil vedľajší účastník, že podľa § 93 ods. 2 O.s.p. vstupuje do konania na podporu žalovaného a zároveň požiadal o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh. Následne vedľajší účastník zaslal súdu prvého stupňa vyjadrenie k žalobnému návrhu (doručené súdu 16.02.2015), v ktorom vzniesol námietku premlčania.

Na pojednávaní konanom 23. februára 2015 súd žalobu zamietol a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania. Následne žalobca vzal svoj návrh na začatie konania späť podaním doručeným súdu 26. februára 2015.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. V

poznámke pod čiarou k tomuto ustanoveniu je ako osobitný predpis uvedený okrem iného zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch sporov, ktoré majú povahu sporov spotrebiteľských sa môže konania zúčastniť na strane spotrebiteľa právnická osoba, ktorou je združenie podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Občianske združenie A. L. M. O. je združením na aktívnu ochranu práv spotrebiteľa a samotná táto skutočnosť mu umožňuje účinne vstúpiť do konania o spotrebiteľskom spore podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník.

Procesnej úprave vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O.s.p. v nadväznosti na § 93 ods. 3 a 4 O.s.p., platnej a účinnej do 1.1.2015, zodpovedal procesný postup súdu, v rámci ktorého súd oznámi účastníkom konania, že určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník a vyzve ich, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili. Vyzvaní účastníci môžu vyjadriť svoje nesúhlasné stanovisko. Prípustnosťou vedľajšieho účastníctva sa súd zaoberá len na návrh, t.j. až po tom, čo niektorý účastník namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa výzvou zo 16.10.2014 vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Zo skutočnosti, že žalovaní sa nevyjadrili k výzve súdu, bolo možné vyvodiť záver, že neodmietli vstup vedľajšieho účastníka do konania na ich strane. Účinné odmietnutie totiž predpokladalo oznámenie súdu obsahujúce výslovný prejav účastníka o nesúhlasnom stanovisku.

Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O.s.p.).

Z uvedeného ustanovenia je možné vyvodiť záver, že vedľajší účastník má jednak právo na právnu pomoc, ktorú je možné v rámci občianskeho súdneho konania zabezpečiť prostredníctvom právneho zastúpenia advokátom, rovnako má právo aj na náhradu trov konania v prípade, ak toto právo vznikne tomu účastníkovi, ktorého v konaní podporuje. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Náklady s tým spojené sú vždy potrebné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom.

Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník), ako bolo uvedené vyššie, jednak právo na právnu pomoc pred súdom, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 O.s.p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Samozrejme, vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval.

V prejednávanej veci zoberal žalobca svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu. Tento dispozitívny úkon žalobcu bol dôvodom pre zastavenie konania. Z procesného hľadiska pritom platí, že žalobca späťvzatím návrhu na začatie konania procesne zavinil zastavenie konania.

Podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

V prípade zastavenia konania je povinnosťou súdu skúmať procesné zavinenie za zastavenie konania a jedine v prípade, ak nie je možné procesné zavinenie zistiť, je možné o trovách zastaveného konania rozhodnúť podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p..

Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci procesne zavinil zastavenie konania žalobca, čo znamená, že je povinný nahradiť trovy konania. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaným trovy konania vznikli, je však nepochybné, že trovy vznikli vedľajšiemu účastníkovi, vystupujúcemu na strane žalovaných. Preto žalobcovi vznikla povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania.

V súvislosti s ďalšou odvolacou námietkou žalobcu, týkajúcou sa tvrdenej neúčelnosti právneho zastúpenia, dospel odvolací súd k záveru, že trovy vedľajšieho účastníka treba považovať za účelne vynaložené, najmä s prihliadnutím k tomu, že k späťvzatiu návrhu žalobcom došlo aj v súvislosti s úkonmi právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ktorý vzniesol námietku premlčania (bez ohľadu na to, či je na túto otázku súd povinný prihliadať ex offa).

Pokiaľ ide o výšku priznaných trov, súd prvého stupňa pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia aplikoval na úkony právnej služby týkajúce sa zastúpených osôb jedným advokátom základnú sadzbu tarifnej odmeny u oboch zníženú o 50 % v zmysle § 13 ods. 2 Advokátskej tarify, keďže pri ich zastupovaní išlo o spoločné úkony, a tým potom znížil vyčíslenú odmenu u všetkých zastúpených.

Pri vyčíslení základnej sadzby tarifnej odmeny aj odvolací súd vychádzal z hodnoty sporu, t.j. sumy 453,44 Eur. Túto znížil v zmysle § 13 ods. 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o 50 %, pretože vedľajší účastník vykonal spoločné úkony pri zastupovaní oboch žalovaných. Trovy boli priznané vo vzťahu k oboj žalovaným za 6 úkonov (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie, vyjadrenie ku späťvzatiu) á 15,77 Eur, t.j. 94,62 Eur + 4x režijný paušál 8,04 Eur a 2x režijný paušál 8,39 Eur, t.j. spolu 143,56 Eur.

Z dikcie ustanovenia § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení noviel vyplýva, že základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Zo slovného, logického, či systematického výkladu znenia tohto ustanovenia možno vyvodit' výklad, že v prípade zastupovania viacerých účastníkov advokátom patrí advokátovi tarifná odmena za zastupovanie všetkých zastúpených po jej znížení o 50 %, pričom takto znížená odmena sa násobí počtom zastúpených osôb v konaní. Uvedený postup zodpovedá jednak zneniu citovaného ustanovenia § 13 ods. 2 vyhlášky a jednak zodpovedá aj zaužívanej súdnej praxi (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 04. apríla 2007, sp. zn. 1 Sžo 105/2007). Zo žiadneho z ustanovení vyhlášky nemožno bez akýchkoľvek pochybností vyvodit' oprávnenosť súdu na postup, pri ktorom by pri vyčíslení odmeny advokáta za zastupovanie viacerých osôb sčasti aplikoval ustanovenie § 10 vyhlášky (pri prvom zastúpenom) a až následne pri ostatných zastúpených by už postupoval podľa ustanovenia § 13 ods. 2 vyhlášky. (pozri uznesenie Ústavného súdu SR z 9. októbra 2012, sp. zn. IV. ÚS 510/2012-9)

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.